

Maxime la Cruz Ik vind dat we Elaine helemaal kapot moeten maken.

Reageren · Delen · zondag om 21:49
Jijzelf en 4 anderen vinden dit leuk.

Remi de Wit We moeten wel uitkijken met wat we zeggen. Je kan niet zomaar alles schrijven op internet.

Gisteren om 19:05 · Vind ik leuk

Maxime la Cruz Dat doen we toch ook niet? En ik heb alles geblokkeerd. Alleen mijn vrienden kunnen dit zien. Moet jij ook doen. Kijk bij je privacyinstellingen.

Gisteren om 19:06 · Vind ik leuk

Eva Groot Elaine mag best weten wat voor een trut we haar vinden. We hebben vrijheid van mening in Nederland.

Gisteren om 19:06 · Vind ik leuk

Remi de Wit Nee, dan nog. Je kan problemen krijgen. Politie en zo. Weet je zeker dat al je prikbordberichten geheim zijn voor andere mensen?

Gisteren om 19:07 · Vind ik leuk

Eva Groot Elaine móét problemen krijgen. Het is háár schuld!!! En wie de schuld heeft mag de schuld krijgen. De politie steekt geen poot uit. Zou juist mooi zijn als ze iets deden. Konden we vertellen hoe het echt zit.

Gisteren om 19:07 · Vind ik leuk

Maxime la Cruz Volgens mij is die doos zo fake als ik weet niet hoe. Ze heeft gewoon haar MSN en e-mail veranderd omdat ze geen contact meer met ons durft te hebben. Ze is bang voor ons. We krijgen haar wel zover dat ze bekend hoe het echt zit.

Gisteren om 19:08 · Vind ik leuk

Suze Noiret Ik moet weer ff verder met mijn huiswerk. Ik wou alleen maar zeggen: pas op wat je op internet zet. En vergeet niet deze thread te wissen.

Gisteren om 19:08 · Vind ik leuk

Moordblog

‘Je komt er niet zomaar mee weg, Elaine!’

Maandag 25 juli 2011

We hadden een topvakantie en we zijn thuisgekomen in een grafstemming. We zijn onze beste vriend kwijt. We mogen niet eens naar de begrafenis. Ik ga in dit blog vertellen dat we de schuldige kennen. Het was een ongeluk, maar het was niet zomaar een ongeluk. Kom elke dag even kijken en lees hoe Elaine onze beste vriend naar de hemel heeft geholpen.

Femke Jansen zei (27-07-2011 om 22:03)

Oké! En wat zegt de politie dan?

Merel Kuyper zei (27-07-2011 om 22:03)

Die bemoeit zich toch nergens mee?

Femke Jansen zei (27-07-2011 om 22:03)

Dus we moeten het wel zelf doen?

Merel Kuyper zei (27-07-2011 om 22:04)

De waarheid moet boven water komen.

Oeps.

Ze droomde dat ze op de rivier dreef in een grote autoband. Het water was warm en stroomde traag kabbelend tussen de oevers. Aan de ene kant gras, aan de andere een steile berg-helling met bomen. De zon scheen door de bladeren, maakte vlekjes op het water en op haar gezicht. Zelfs in haar droom voelde ze de warmte.

Het water klaterde over de stenen en rotsblokken in de rivier. Het was alsof er eindeloos flessen werden leeggegoten.

Witte wijn, dacht ze. O nee. Rosé!

Ze deed haar ogen dicht. Grappig: in sommige dromen kon je wegdoezelen... Haar handen hingen in het koele water. Ze leken licht als vlinders. Als kleine visjes spartelden ze door de stroming. De verandering kwam haast onmerkbaar. De rivier begon heel langzaam lauw aan te voelen en haar vingers waren niet meer soepel. Ze werden zwaar en traag. Rode wijn, dacht ze, zware rode wijn. Ze voelde het water dikker worden, hoe het aan haar handen kleefde, en ze rook iets zoets, iets misselijkmakend zoets.

Toen ze haar ogen opende, was de rivier rood. Bloed-rood. En op een steen in het midden zag ze iets liggen. Of iemand...

Ze werd wakker en dacht dat ze gegild had. Ze leek elke keer gillend wakker te worden uit deze droom die geen droom was. Elke keer dat ze wakker werd, besepte ze dat weer: het was geen droom, het was geen herinnering, het was wat ze dacht dat er gebeurd was. Ze voelde haar hart bonken en haar keel leek dichtgeknepen te worden door een stalen hand.

Er liep een druppeltje zweet van haar voorhoofd over haar jukbeen langs haar wang. Ze kreeg het ijskoud onder haar zomerdekbed. Het duurde heel lang voordat haar hartslag weer kalmer werd en ze rustig kon ademen.

Slapen lukte niet meer. Ze keek naar de gordijnen, die niet helemaal dicht waren. De nachthemel werd langzaam lichter en er begon ergens achter in de tuin bij het zwembad een vogel te zingen.

Ze lag stil in bed te kijken naar haar herinneringen. Korte clips, als een YouTube-kanaal. Voor de zoveelste keer plakte ze alle clipjes in de goede volgorde om te zien hoe de feelgoodmovie veranderde in horror.

1

Elaines verwachtingen voor de vakantie waren allesbehalve hooggespannen. Het liefst zou ze thuisgebleven zijn toen de vakantie bij opa en oma in Hollywood niet doorging, maar dat zat er niet in. Ze waren een gezin, dus gingen ze met z'n drieën op vakantie, punt.

Dat haar ouders bij hun vakantiekeuze geen rekening met haar hadden gehouden, was duidelijk: het was een vakantie voor oude mensen. In de auto naar Zuid-Frankrijk, waar ze op een kleine camping een chaletje hadden.

De site van de camping liet wat amateuristische foto's zien. Een grasveld dat afliep naar een smal riviertje, tenten en caravans op met heggen afgezette standplaatsen, een toiletgebouw – dat was het. Geen campingwinkel, geen bar, geen disco. Het enige vermaak waren een kampvuur en een vlot in het riviertje. Op de foto zag je het vlot midden in het water liggen. Er stonden kleine kinderen in badpak en zwembroek op.

De camping had maar vijftig plaatsen; meer dan tweehonderdvijftig mensen konden er niet terecht. Zelfs in het hoogseizoen was het er dus rustig. Letterlijk, want na

tien uur 's avonds was het stil, schreef een ouder echtpaar tevreden op de reactiepagina.

Voor de jongeren was er buiten de camping een aparte hangplek: de Hut. Daar mochten ze op eigen verantwoordelijkheid doen en laten wat ze wilden.

De Hut... Kon het truttiger? Elaine kon het soort jongeren dat op deze camping kwam uittekenen: nerds en emo's.

Het werd een mislukte zomervakantie en dat was de schuld van opa en oma Hollywood.

In februari was al afgesproken dat ze naar Amerika zou gaan. Drie weken bij opa en oma na een week in San Francisco. Op Frisco verheugde ze zich het meest, al zou ze weinig te zien krijgen van de stad waar ze haar jeugd had doorgebracht. Hoe dan ook, in Amerika was het leven vol beloften. Nu, en ook toen ze er met haar ouders woonde. Alles kon, *the sky was the limit*.

Elaines Amerikaanse vakantie was al helemaal geregeld: ze had afspraken gemaakt, bezoeken gepland. Maar toen gleed oma uit op de natte tegels bij het zwembad in de achtertuin. Ze werd met een gecompliceerde beenbreuk opgenomen in het ziekenhuis.

Elaine dacht aan Frisco, aan Hayes Valley, met de winkeltjes en boetieks die haar vader daar geëxploiteerd had en waar ze samen met haar moeder altijd korting kreeg. De nieuwste trends hingen daar als eerste in de rekken. Zorgeloos leven was toen een vanzelfsprekendheid. Het was ook altijd mooi weer. Elaine wist wel dat ze dat ver-

zon – de mist die 's zomers vaak in San Francisco hing, maakte het koud en onaangenaam – maar het ging om het gevoel. Het gevoel was zomers en blij en zonder zorgen. Met de tram tochtjes maken over de heuvels van de stad. Een uitstapje naar Alcatraz en natuurlijk naar de Golden Gate Bridge, die ze vanuit hun huis konden zien. Het grappige, tegen een steile helling gebouwde St. Vincent de Paul, waar ze de basisschool had gedaan... Al die gebouwen, straten en heuvels straalden in de zomerzon van haar herinneringen. Heimwee had ze nooit gehad. Wel koesterde ze haar herinneringen, juist nu, nu alles in huis grauwer werd.

De afgeblazen vakantie bij opa en oma maakte het er alleen maar grijzer op.

Hollywood klonk overigens mooier dan het in werkelijkheid was. De wereld van de sterren was niet Hollywood; die wereld lag verderop in Beverly Hills. Hollywood was vergane glorie; je vond er de sterren die nooit een ster zouden worden. Ze woonden in vervallen appartementen en armoedige hotels, en werkten in cafetaria's of bij benzinepompen.

Opa en oma woonden in zo'n typisch Amerikaanse straat met een grasveld langs de stoep en huizen met een *porch*. Opa's huis had rondom een tuin en er was een zwembad, maar zonder dat hoorde je er zelfs in een Hollywoodse middenklassewijk niet bij. Het huis was onopvallend; het was zelfs niet opvallend geschilderd. Zoiets was typisch Nederlands, wist Elaine inmiddels.

Doe maar gewoon, loop niet op te scheppen over je geld, laat niet zien hoe rijk je bent. Gewoon is al gek genoeg.

Het was een manier om je af te zetten tegen de poenerrige yanks met wie haar vader in Frisco te maken gehad had: de gladde makelaars, advocaten en managers van winkelketens. Mannen en vrouwen opgetuigd als kerstbomen in te grote auto's en met te dure merkkleding aan. Alles was net een beetje te fout aan hen.

Door bescheiden te blijven en hun welvaart niet als een vlag boven hun hoofd te laten wapperen onderscheidden Elaine en haar ouders zich, lieten ze zien dat ze boven de huilende geldwolven stonden. In Nederland was het hun goed van pas gekomen, want Nederlanders waren misschien nog wel nieuwsgieriger dan Amerikanen. En áls ze er dan achter kwamen dat je rijk was – of rijker dan zij – werd je uitgekotst omdat ze jaloers waren.

Sinds hun terugkeer in Nederland had Elaine zich redelijk op de vlakke gehouden over haar Amerikaanse tijd, en dat was maar goed ook. Niemand wist hoeveel geld haar vader in die tijd verdiend had, hoe rijk ze waren geweest en hoeveel geld de crisis in rook had laten opgaan.

Ze waren uiteindelijk nog best rijk, maar in Nederland was niets erger dan mooi zijn én rijk. Zoals zij.

Een camping in Zuid-Frankrijk waar niets te beleven viel was geen kwestie van niet rijk zijn, het was armoede. Waarom op een luchtbed slapen als je een hotelkamer kon betalen?

Alleen als er een wonder gebeurde kwam ze onder drie

weken dodelijke verveling uit. In wonderen geloofde Elaine niet; voor een wonder moest je zelf zorgen. Er waren mensen die wonderen konden verrichten, dat had ze aan den lijve ondervonden. Specialisten konden een gebit als een fietsenrek veranderen in een stralende rij ivoor. Een opticien kon je van je brillenhoofd verlossen. Het waren geen wonderen in de ware zin van het woord, en Elaine wist dat geen specialist ter wereld de crisis kon veranderen in een economische *boom* met stijgende beurskoersen en grote winsten voor bedrijven. Het zat er niet in dat ze deze zomer Amerika zou zien nu oma hulpbehoevend was. Het kwam haar ouders financieel mischien wel heel goed uit.

‘Ja, en zo ben jij ook slachtoffer van de crisis,’ had haar vader gezegd. ‘Net als wij allemaal. Maar kom op, in de herfstvakantie ga je sowieso naar opa en oma.’

‘Dat is geen vakantie,’ had Elaine gezegd. Overbodig, want dat wist haar vader net zo goed als zij.

Oneerlijk was het, onverdiend. Het was alsof die topact waar je eindelijk tickets voor had bemachtigd op de avond voor het concert besloot af te zeggen. Ze was niet zomaar een slachtoffer van de crisis, dit was een gerichte aanval van de buitenwereld op haar geluk.

Elaine hield zich de laatste jaren steeds vaker groot en dat ging allemaal redelijk, zolang het kleine dingen waren die tegenvielen. De reis naar Hollywood die werd afgeblazen was een grote tegenvaller en ze had zich toch grootgehouden. Zou haar verstand langzaam maar zeker

de baas over haar hoofd worden? Het allerverstandigst was om te bedenken dat je leerde van tegenslagen, maar zover was ze nog niet. Later misschien.

Ze tikte de naam van de camping die haar ouders hadden uitgezocht in op een zoekpagina, ging naar de commentaren en las er een paar. De strekking kende ze al van andere sites: de camping kreeg een ruime acht vanwege de rust en de eenvoud.

Over de Hut werd haar niet veel meer duidelijk dan dat het een vrijplaats voor kinderen boven de dertien was. Ouders kwamen er niet, de campingleiding controleerde er niet zolang de jongeren hun eigen rommel opruimden. Wat kon je er verwachten? Geen disco, geen bar. Hooguit goedkope zelfmeegebrachte wijn, blikjes bier en chips.

Ze klikte de pagina weg en stond op om kleren uit te zoeken voor vanavond. Het was gelukkig vrijdag.